

مسلمانان قربانی اسلام‌هراسی

پشت‌صحنه جنایت‌های میانمار

که برای این کشتارها مطرح می‌شود این است که در آن مقطع یک زن بودایی توسط سه مرد مسلمان مورد تجاوز قرار گرفت. البته آن سه مرد دستگیر و دو نفر از آنها اعدام شدند و نفر سوم هم در دوران اسارت در زندانی نظامی فوت کرد. با این حال از همان زمان قتل و غارت مسلمانان توسط بوداییان شروع شد، که نقطه آغاز آن حمله به اتوبوسی از مسلمانان در ایالت راخین میانمار بود که طی آن ۱۱ نفر کشته شدند. بعدها با ادامه حمله‌ها یک شبهه‌نظامی بودایی کشته شد که این موضوع هم سبب شد تا بوداییان به جنایت‌های خود ادامه دهند.

مسلمانان میانماری در طول تاریخ معاصر این کشور همواره از سوی گروه‌های نظامی دولتی و غیرنظامیان بودایی مورد اذیت و آزار بوده‌اند. ابتدا در سال ۱۹۷۴ میلادی، رژیم نظامی میانمار قانون اساسی جدیدی را وضع کرد و براساس آن، اسم میانمار به جمهوری سوسیالیستی اتحادیه میانمار تغییر کرد و بعد از این تغییر، عملاً مسلمانان به عنوان ساکنین بیگانه و غیرقانونی معرفی شدند و تمامی اموال و دارایی‌های آنها توقیف و از شغل‌های دولتی برکنار شدند و حق شهروندی آنها نیز توسط رژیم نظامی میانمار سلب و تکذیب شد. در سال ۱۹۸۲ قانون حقوق شهروندی به تصویب رسید که به واسطه این قانون از میان ۱۴۴ قومیت موجود در میانمار ۱۳۵ قومیت حق شهروندی دریافت کردند و ۹ دسته از اقوام اقلیت از حق شهروندی محروم شدند که بزرگ‌ترین آن قوم روهینگیا است. مسلمانان در کشور میانمار از نظر جمعیتی در اقلیت هستند. بنابر یک آمار تنها چهار درصد جمعیت ۶۰ میلیون نفری این کشور را مسلمانان تشکیل می‌دهند. این در حالی است که بوداییان تشکیل‌دهنده جمعیت غالب این کشور هستند.

میانمار کشوری است در جنوب شرق آسیا با جمعیتی نزدیک به ۶۰ میلیون نفر؛ کشوری که به زیبایی و معابد بودایی مشهور است و از این طریق توریست‌های زیادی را هر سال به خود جذب می‌کند. اما تا همین چند سال پیش حکومت نظامی تمام‌عیاری آن را اداره می‌کرد. در دل این مناظر زیبا چند سال پیش تصاویری مخایره شد که در آن یک میلیون مسلمان قوم روهینگیا که دولت آنها را از خود نمی‌داند قتل عام می‌شدند. درگیری‌ها در ایالت راخین سابقه چند ساله دارد و در این میان دولت مسلمانان را خطر بزرگی می‌داند. آنها می‌خواهند مسلمانان به قتل برسند. تین سین، رئیس‌جمهور سابق این کشور هم همواره بر این موضوع تاکید کرده است که باید با مسلمانان مقابله کرد. در این بین رسانه‌های غربی هم این موضوع را پوشش می‌دادند. مسلمانان هم برای فرار از شکنجه و گرسنگی راه فرار را در پیش گرفتند و قاچاقچیان آنها را می‌کشتند. سال ۲۰۱۲ مردم میانمار تصمیم گرفتند آنگ سان سوچی را به عنوان نماینده خود راهی مجلس کنند. او فرزند زنرال سان رهبر استقلال میانمار است و برنده جایزه صلح نوبل شده است. اما به‌رغم چهره محبوبی که سان در ابتدا داشت، خیلی زود مسلمانان را ناامید کرد. او در موضع‌گیری‌های مهمی گفت جنایت‌ها علیه مسلمانان به خاطر خشونت‌هایی است که در قبال بودایی‌ها شده است. بعدها تصاویری از مذاکره سان با سران کشورهای غربی هم منتشر شد. سازمان دیده‌بان حقوق بشر در گزارشی پیرامون جنایت‌های بشری در میانمار به صراحت اعلام کرده که اگر این جنایت‌ها پیش از اصلاحات غرب‌گرایانه اتفاق می‌افتاد واکنش‌های تندتری از سوی جامعه جهانی دیده می‌شد. مسلمانان میانماری از سال ۲۰۱۲ بدون بهانه مورد ظلم و تهاجم بوداییان قرار می‌گیرند. تنها بهانه‌ای

بهره‌برداری دولت از یک توفان

۱

تاریخ گسترش اسلام در میانمار به قرن اول هجری برمی‌گردد. بعد از ظهور اسلام و گرایش اعراب و ایرانیان به اسلام، در یانوردان عرب و ایرانی مسافرت‌های دریایی خود را انجام می‌دادند و در طول مسیر خود دست‌به‌تبلیغ و دعوت مردم به اسلام نیز می‌زدند. بعدها بازرگانان مسلمان از مسیرهای زمینی که از منطقه غربی میانمار و ایالت آراکان این کشور می‌گذشت، به مناطق غربی چین سفر می‌کردند. بسیاری از این افراد در منطقه حاصلخیز و مستعد ساحلی آراکان اقامت کرده و اولین مناطق مسلمان‌نشین را ایجاد کردند. به‌طور تقریبی مسلمانان تا سال ۱۷۷۴ در آن کشور مشکلی نداشتند، تا اینکه در آن زمان فردی بودایی به نام بوداپایا در این کشور به قدرت رسید. او اولین کسی است که بذر نفرت از مسلمانان را در میان بوداییان کاشت. یکی از اقداماتی که او انجام داد این بود که اجرای قوانین اسلامی را لغو کرد. از آن هنگام اختلاف میان مسلمانان با دولت بودایی شکل گرفت و حقوق مسلمانان نیز بالطبع در این کشور پامال شد. کار تاجایی پیش می‌رود که مسلمانان برای میانمار به‌عنوان یک معضل به‌شمار می‌روند. موضوع اختلاف میان دولت با مسلمانان مورد توجه کشورهای همسایه نیز قرار می‌گیرد. سازمان‌های بین‌المللی هم متوجه این موضوع می‌شوند و از آن زمان هرچند مسلمان‌های این کشور سعی کردند از طریق مقابله نظامی جلوی ظلم و تعدی بوداییان را بگیرند، اما موفقیتی حاصل نکردند و اغلب مجبور به مهاجرت به سوی هند و بنگلادش شده‌اند.

هرچند گفته می‌شود که مسلمانان قوم روهینگیا در سال‌های قرن هفتم در میانمار دارای حکومتی مستقل بوده‌اند، اما با گذشت زمان و تغییر شرایط سیاسی در این کشور در سال ۱۹۸۲ و انجام یکسری اصلاحات در این کشور قدرت آنها روبه انحطاط رفت. از همین رو مسلمانان در این کشور رفته‌رفته به اقلیت تبدیل شدند و دولت توانست آنها را تحت فشار قرار دهد. در این راستا هم دولت به بهانه اینکه می‌خواهد مشکل مسلمانان و بودایی‌ها را در مناطق مختلف حل کند، اقدام به کوچاندن اجباری آنها از منطقه آراکان کرد. آمار رسمی جمعیت روهینگیا ۶ میلیون نفر است، اما طبق آمار غیررسمی جمعیت این قوم که صد در صد آنها مسلمان هستند به هشت میلیون نفر می‌رسد. به واسطه این سیاست اتخاذشده از جانب دولت قریب به ۱۵۰ هزار نفر از مسلمانان آراکان به بنگلادش، ۵۰ هزار نفر به تایلند و ۴۰ هزار نفر به مالزی و تعداد قابل‌توجهی به دیگر کشورهای آسیایی مهاجرت کردند. رئیس‌جمهور میانمار در یک اظهارنظر گفته بود که ۸۰۰ هزار نفر از مسلمانان را باید از میانمار اخراج کرد تا تنش‌های این کشور تمام شود. در سال ۲۰۰۸ گردبادی موسوم به «نارجیز» در این کشور وزیدن گرفت که دولت این کشور از قدرت تخریبی آن علیه اقلیت مسلمان و مسیحی استفاده کرد. دولت میانمار در آن زمان با اقدامی غیرانسانی مانع از رسیدن کمک‌های بین‌المللی به افراد گرفتار در خرابه‌ها و آوارهای گردباد شد. همین عامل هم سبب شد تلفات این گردباد بسیار بالاتر از حد انتظار باشد.

ظلم و ستم اکنان‌ناپذیر

۲

دولت میانمار از قرن ۱۸ به بعد ظلم و ستم فراوانی علیه مسلمانان روا داشته که نهادهای بین‌المللی بعضی از آنها را مورد تایید قرار داده‌اند. به برخی از آنها در اینجا اشاره می‌شود:

۱. رژیم میانمار از صدور کارت هویت برای مسلمانان خودداری می‌کند. این موضوع سبب شده که مسلمانان نتوانند به راحتی در داخل این کشور رفت و آمد کنند و سفر خارجی هم برای این افراد رویایی بیش نیست.
۲. سفرهای داخلی برای مسلمانان روهینگیا با محدودیت‌های فراوانی همراه است و دولت آنها را مجبور می‌کند برای انجام این سفرها مبلغی را به‌عنوان مالیات بپردازند.
۳. تحصیل کردن برای مسلمانان در دانشگاه‌های این کشور ممنوع شده است. این وضعیت سبب شده جوانان این کشور از نظر اطلاعات علمی در وضع نابرابری با دیگر شهروندان این کشور باشند.
۴. مسلمانان این کشور از فعالیت در اداره‌های دولتی محروم هستند و دولت جوانان مسلمان را استخدام نمی‌کند.

۵. ازدواج کردن برای مسلمانان مستلزم پرداخت مالیات و دریافت مجوز دولتی است. این فشار دولت در حالی انجام می‌شود که مسلمانان در انتخاب تعداد فرزندان نیز با محدودیت مواجه هستند و نباید بیش از دو فرزند داشته باشند. همین موضوع سبب شده خانواده‌ها تعداد فرزندان خود را گزارش نکنند و کودکان بی‌شناسنامه در این کشور زیاد شده است.
۶. محدودیت دیگری که دولت علیه خانواده‌ها اعمال می‌کند، الزام مسلمانان به تحویل عکس خانوادگی در هر سال است. دولت این عکس‌ها را می‌گیرد تا در آن تعداد اعضای جدید هر خانواده مشخص شود و در صورتی که مشخص شود عضو جدیدی متولد شده، آن خانواده ملزم به پرداخت جریمه است.

۷. کار اجباری برای مسلمانان رویه‌ای عادی تلقی می‌شود و دولت هر ازگاهی اقلیت‌ها را مجبور می‌کند تا به رایگان برایش کار کنند.
۸. خدمات عمومی، آموزشی و بهداشتی از مسلمانان روهینگیا دریغ می‌شود و آمار بی‌سوادی در میان آنها تا ۸۰ درصد می‌رسد، این در حالی است که فقر بهداشتی هم سبب شیوع بیماری‌های مختلفی در بین مسلمانان شده است.
۹. مسلمانان حق تملک بر هیچ زمینی را ندارند. همین موضوع هم سبب شده که آنها احساس نمی‌کنند که میانمار وطن آنهاست و در این کشور صاحب حق طبیعی هستند. دولت بسیاری از بومیان روهینگیا را وادار می‌کند که از زادگاه خود به سمت کشورهای بیگانه مثل بنگلادش، تایلند و مالزی بگریزند، اما آنها اغلب جان خود را از دست می‌دهند یا به جای اول بازگردانده می‌شوند.
۱۰. مسلمانان روهینگیایی اجازه ساخت، تعمیر و نوسازی مسجد و مدرسه را بدون مجوز دولتی ندارند. حتی اگر کوچک‌ترین اقدام مرمتی برای مساجد خود در روستاها انجام دهند، دولت به‌شدت با آنها برخورد می‌کند و کسانی را که مرتکب چنین اقدامی شده‌اند، روانه زندان می‌کند. همین موضوع هم سبب شده که در میانمار بیش از ۲۰ سال و حتی بیشتر است که مسجدی ساخته نشده است.
۱۱. رواندازای بنگاه‌های کوچک اقتصادی برای مسلمانان بسیار سخت است و اگر فرد مسلمانی بخواهد در این کشور یک فروشگاه افتتاح کند، باید با یک بودایی شریک شود.
۱۲. حداقل سال‌های ۱۹۶۲ تا ۱۹۸۰ سفر حج برای مسلمانان روهینگیایی ممنوع بود، اما این محدودیت چندسالی است که برطرف شده است.

شباهت جنایت‌ها در میانمار و فلسطین

۳

آنچه در مورد مساله مسلمانان میانمار جلب توجه می‌کند این است که جنایت‌ها و محدودیت‌هایی که دولت میانمار علیه مسلمانان انجام می‌دهد با جنایت صهیونیست‌ها در حق فلسطینی‌ها شباهت دارد. روزنامه صهیونیستی «هاآرتص» در این خصوص می‌نویسد: «در حالی که اطلاعات سازمان ملل نشان می‌دهد به تازگی ۶۰ هزار نفر از اقلیت‌های ایالت راخین میانمار فرار کرده‌اند، وزارت دفاع (جنگ) اسرائیل فروش سلاح خود را به رژیم میانمار ادامه می‌دهد.» این گزارش می‌افزاید: «ژنرال مین آنگ هلانگ یکی از سران حکومت نظامی میانمار سپتامبر ۲۰۱۵ در یک «سفر مخصوص خرید» با تولیدکنندگان تجهیزات نظامی اسرائیل دیدار کرد. اعضای هیات همراه وی با رووین رویولین رئیس اسرائیل و نیز مقامات نظامی از جمله رئیس ستاد ارتش اسرائیل دیدار کردند.» «هیات میانماری همچنین از پایگاه‌های نظامی بازدید و با پیمانکاران نظامی دیدار کرد. میشل بن باروخ، رئیس اداره بین‌المللی همکاری دفاعی وزارت دفاع اسرائیل هم که به آن «سیبات» گفته می‌شود، تابستان سال ۲۰۱۵ به میانمار سفر کرد. مقامات حکومت نظامی میانمار فاش کردند در زمان این سفر که در رسانه‌ها زیاد پوشش داده‌نش، از اسرائیل قایق‌های گشتی خریداری کردند و صحبت‌هایی نیز در مورد خرید قایق‌های بیشتر انجام شد. از طرفی آمریکایی‌ها تمایل زائدالوصفی برای سرمایه‌گذاری در میانمار دارند. آنچه تمایل آمریکا را برای سرمایه‌گذاری در میانمار افزایش می‌دهد سرمایه‌های طبیعی این کشور است. تحلیل رفتار آمریکا در میانمار نشان می‌دهد او می‌خواهد کنترل اقتصاد و سیاست این کشور را به دست بگیرد تا توان مقابله با چین را در این منطقه به دست آورد. این تمایل آمریکا به حضور در میانمار هم سبب شده که اجازه ندهد جنایت‌های دولت علیه مسلمانان میانماری به درستی توسط رسانه‌ها پوشش داده‌شود. در میانمار ۱۳۵ اقلیت قومی زندگی می‌کنند که مسلمانان و مسیحیان در زمره آنها هستند که کمترین جمعیت را دارند. حدود یک‌سوم این کشور اقلیتند که حتی بعضی از آنها در زمینه تولید مواد مخدر و توزیع آن فعال هستند. با این حال دولت فقط فشار به مسلمانان را بدون بهانه ادامه می‌دهد. در این بین هم سیاست‌های غریگرایانه و اسلام‌هراسی در این کشور به‌طور فعال تبلیغ می‌شود. بررسی‌های صورت گرفته از جنایت‌های مسلمانان نشان می‌دهد قاتلان گروه‌های مسلمان‌ها به‌شدت تحت تأثیر سیاست‌های اسلام‌هراسی قرار دارند.

وسوسه اسرائیل در گوش بودا

۴

گزارش‌هایی هست که نشان می‌دهد دل‌آیی لاما، رهبر بودایی جهان به این دلیل تعصب کور مذهبی بوداییان علیه اسلام را به کار گرفته که خود تحت تأثیر سیاست‌های ضد اسلامی کاخ سفید و تل‌آویو است. این در حالی است که در تفکر بودایی انسان‌دوستی و صلح‌خواهی به‌عنوان یکی از اصول اساسی مطرح در تبلیغات مبلغان این گروه است. سازمان ملل متحد اعلام کرده است که نقض حقوق بشر علیه اقلیت‌های این کشور چون مسلمانان یک موضوع اثبات شده است این سازمان در طبقه‌بندی جنایت‌های مردم این کشور تاکید می‌کند اقلیت‌ها در این کشور قربانی خشونت‌های قومی و مذهبی هستند. با این حال در میان سکوت جوامع جهانی هر روز جنایت‌های فجیعی در این کشور رخ می‌دهد که در بین آنها کودک‌کشی، آتش‌زدن خانه مردم و سوزاندن زنده‌زنده انسان‌ها، قاچاق انسان و... از مواردی است که مدام تکرار می‌شود. مقام‌های دولت میانمار در طول پنج سال اخیر تلاش کرده‌اند تا جلوی ورود اعضای هیات تحقیق سازمان ملل را به این کشور بگیرند. به‌رغم اینکه در این سال‌ها درخواست‌هایی در سازمان ملل و در داخل میانمار وجود دارد که بحران میانمار و مساله کشتار مسلمانان را پیگیری کنند، اما این صداها و تلاش‌ها به‌خاطر نبود اراده قوی کشورهای مهم سازمان ملل مانند آمریکا و چین به جایی نرسیده و هر از گاهی موضوع نقض حقوق مسلمانان با اتفاقی جدید مطرح و دوباره به فراموشی سپرده می‌شود.

انتقام‌گیری، اولویت اول بوداییان

۵

در صحنه خارجی هم اقدام‌های گروه طالبان در افغانستان در تحریک بودایی‌های میانماری بسیار موثر بوده است. گروه‌های بودایی میانمار بعد از اینکه طالبانی‌ها توسط یک فرد ناشناس مجسمه بودا را در افغانستان تخریب کردند، اقدام‌های تلافی‌جویانه‌ای را علیه مسلمانان ترتیب دادند که این موضوع کماکان ادامه دارد. گروه‌های بودایی میانمار در خرداد سال ۱۳۹۱ شمسی پس از انعکاس خبر تجاوز به یک زن بودایی در میانمار به اتوبوسی حمله و سلسله‌ای از جنایت‌های جدید و وحشیانه را علیه مسلمانان این کشور آغاز کردند. در حالی که خاطیان آن پرونده مجازات شدند، اما گروه‌های شبه‌نظامی بودایی موسوم به ماگ با نفرتی فراوان انواع جنایت‌های فجیع را نسبت به مسلمانان روا داشته‌اند. مسلمانان اخراج‌شده از

میانمار به سمت بنگلادش در قرن بیستم قریب به یک میلیون نفر تخمین زده می‌شوند. یکی از بالاترین ارقام این مهاجرت‌های اجباری در سال ۱۹۹۱ رقم خورد که طی این سال ۵۰۰ هزار نفر از شهر خود آواره شدند. بیشترین رقم بعدی مربوط به سال ۱۹۷۸ است: در این سال هم ۳۰۰ نفر از مسلمانان رهسپار بنگلادش شدند. این سفرها هم برای مسلمانان به راحتی انجام نمی‌شد و حوادث و تلفات در میان مسیر یکی از عادی‌ترین موضوعات تلقی می‌شد. بر اساس اعلام یک سازمان حقوق بشری واقع در لندن، حتی ارتش برمه نیز بودایی‌ها را در کشتار و آزار و اذیت مسلمانان کمک می‌کند. اما جنایت‌های اخیر علیه مسلمانان که از ژوئن ۲۰۱۲ آغاز شده بدترین و شدیدترین نوع برخورد بودایی‌ها با مسلمانان بوده است. فاز جدید اذیت و آزار مسلمانان برمه یک نسل‌کشی کامل محسوب می‌شود. در این فاز، بودایی‌های برمه از پشتیبانی نیروهای امنیتی هم برخوردارند. منابع ناظر بین‌المللی هیچ‌دلیل موجهی برای کشتار مسلمانان در این سطح پیدا نکرده‌اند. تاریخ کشور میانمار نشان می‌دهد مسلمانان هیچ‌گاه در جنایت گسترده مردم این کشور حضور نداشته‌اند. آنها در هیچ‌زمانی دولت‌های خارجی را علیه حکومت یاری نکرده‌اند و هیچ مدرک تاریخی‌ای مبنی‌بر خیانت آنها وجود ندارد. یکی از اتفاقاتی که در میانمار محل بروز تنش میان بوداییان و مسلمانان شده، فعالیت مدارس مذهبی مسلمانان است. گروه‌های بودایی که تحمل حضور مسلمانان را ندارند از وجود مدارس مذهبی در این کشور به‌شدت هراسان هستند. در این رابطه فیل رابرتسون از گروه دیده‌بان حقوق بشر درخصوص تعطیلی مدارس مذهبی مسلمانان می‌گوید: «باید مقام‌های میانمار مدارس و مساجد مسلمانان را که به زور تعطیل شده‌اند، بازگشایی کنند و نباید پیروان مذاهب دیگر را به دلیل انجام حق مسلم برای امور مذهبی، تهدید کنند یا تحت تعقیب قرار دهند.»